

רבקה ביגר, בקי, נולדה למלכה ואברהם בפרת', אוסטרליה, בינואר 1922.

מכיוון שסבלה מברונכיט, נשלחה בגיל שבע לקרובי משפחה בצפת, שם בילתה שלוש עונות קיץ. כך חוותה בצפת את מאורעות תרפ"ט (1929), והייתה עדה להתגוננות היהודים; היא ירדה עם הילדים, בעוד המבוגרים התרכזו על הגג, שם הכינו שמן רותח ומים רותחים, ושפכו אותם על הפורעים הערבים. האספסוף המוסת המשיך להסתער, והגברים יידו בצלים שהיו תלויים על הגג לייבוש. כשבאו הבריטים והעבירו את היהודים לבנין ה"סראיה" (בית הסוהר) כדי "להגן עליהם", ליוו אותם הערבים ויידו עליהם אבנים, בעוד הבריטים ירו דווקא על היהודים. לימים ספרה בקי איך בן דודה צעק עליה לשכב ולהוריד את הראש עד תום היריות.

בקי חזרה למשפחתה בפרת', וסיימה לימודים באוניברסיטה בהצטיינות.

לארץ עלתה בינואר 1949, וכעבור שנה הגיעה לכפר הנשיא. ביולי 1951 נישאה לאריק, ויחד הביאו לעולם את דוד (שלופה), מרב ומיכאל.

אריק ובקי התאפיינו שניהם בלמידה מתמשכת, ערכים מוצקים, כבוד למסורת היהודית, נחישות, ואיכפתיות חברתית ומוסרית. אך בעוד אריק התבטא הרבה, ואף פרסם לאורך שנים את המדור המיתולוגי "בינינו לבין עצמנו", בקי מיעטה להתבטא בפומבי. בפעמיים היחידות שכתבה ב"דברי", ביקשה שייפסק הנוהג של פרסום מאמרים מתריסים נגד חבר, בציון שמו. "האם חברים כבר לא יכולים לגשת אחד לשני, ולהתווכח ביניהם בצורה מנומסת?" שאלה.

בשנות השישים עבדה בקי בהנהלת החשבונות, ואחר כך עבדה שנים רבות במפעל "הבונים", במעבדה לבדיקות איכות. היא התמקצעה באנליזות ואף נסעה להכשרה במעבדה בשוויץ.

בקי הייתה חברה במספר ועדות, ובעיקר בוועדה לתכנון לטווח ארוך, בה השקיעה מאמץ וחשיבה מקורית, בעיקר בנושא תעסוקה בגיל המבוגר. אישה פרטית מאד, דעתנית, לא מתלוננת, עוסקת בשלה באחריות ובשקט.

בקי למדה קוסמטיקה, ורקחה קרמים בעצמה. ב-1994 שלחה "משחת הגנה לשיזוף" מעשה ידיה למעבדות מיג"ל, וביקשה שיבדקו את יעילותה בהשוואה לקרם אולטרסול של ד"ר פישר. הסתבר שהקרם שלה היה לא פחות, ולעיתים יותר יעיל. הוא חולק לחברים ולילדים, ובוודאי חסך לקבוץ סכומים ניכרים.

בשבילנו, ילדי עשור, בקי הייתה מיוחדת מאספקט נוסף: אמא שלה, מיסיס ביגר, חייתה כאן בקבוץ, דבר נדיר מאד בילדותנו. גם הידיעה שסבתא שלה הייתה מיילדת בצפת, השאירה עלינו רושם רב.

ב-2001 נפטר אריק באופן פתאומי, וההלם היה גדול.

בקי חלטה ונחלשה, אך התעקשה להשאר בדירתה, עד שנאלצה לעבור לבית יונתן. תקופה ארוכה בלטה שם, כששלופה ומרב מבקרים ותומכים ככל שיכלו, וכמובן גם הצוות וחברי המשק.

נוחי בשלום באדמת הקבוץ שהיית בין מייסדיו.

יהי זכרך ברוך.

רחל גינת 5/4/2017